

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4884/2022
09.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2427/22 од 05.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 09.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2427/22 од 05.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2427/22 од 05.08.2022. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1427/21 од 17.11.2021. године, у ставовима првом и другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев за де обавезе тужена да тужиоцу по основу јубиларне награде исплати износ од 54.344,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до исплате, одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 48.000,00 динара, као и трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, ревизија тужиоца је дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), па није било места оцени изузетне дозвољености поднете ревизије у смислу члана 404. истог закона.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен у привременим институцијама Косова и Метохије у Казнено поправном дому у Липљану, па је решењем тужене од 29.04.2008. године преузет у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године. Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године прописано је да се положај лица која су била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије уподобљава положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган (члан 135. став 1. Закона о државним службеницима). Они имају право да буду преузети у орган Републике Србије који је преузело делокруг, ако претходно доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама Косова и Метохије. Висина просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар месец 2017. године износила је 55.344,00 динара, на основу података из „Службеног гласника РС“, бр. 7/2018. Након што је преузет из привремених институција Косова и Метохије, тужилац није радно ангажован.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац остварио право на јубиларну награду за навршених 10 година рада у радном односу код органа тужене на дан 15.05.2018. године, односно 10 година након преузимања у Министарство правде, Управу за извршење заводских санкција, па је тужену обавезао да му исплати износ од 54.344,00 динара, са припадајућом каматом, колико износи просечна зарада без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар месец 2017. године, у смислу одредбе члана 120. Закона о раду и одредбе члана 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/2015...34/2018).

Другостепени суд је побијаном пресудом преиначио пресуду првостепеног суда, тако што је тужбени захтев тужиоца одбио, јер се право на јубиларну награду остварује радом у радном односу, а не само простим трајањем радног односа.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да тужена није дужна да тужиоцу исплати јубиларну награду у износу од 54.344,00 динара, са припадајућом каматом. Ово због тога што он није радио непрекидно 10 година, а јубиларна награда се исплаћује за рад у радном односу.

Одредбом члана 120. став 1. тачка 1. Закон о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005...95/18) прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Према одредби члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/15...34/18) запослени има право на јубиларну

новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, с тим што се висина новчане награде увећава за 25% при сваком наредном остваривању тог права, тако да се исплаћује и то под тачком 1) за десет година рада у радном односу – у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса.

Право на јубиларну новчану награду запослени остварује радом у радном односу. У конкретном случају, тужилац након преузимања из привремених институција на Косову и Метохији на рад у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године није био радно ангажован из чега следи да није у могућности да оствари право на јубиларну награду, пошто Посебан колективни уговор за државне органе то право предвиђа за године рада проведене у радном односу у државном органу, а тужилац, од дана преузимања 15.05.2008. године, није радио.

Неосновани су наводи ревизије тужиоца да му право на јубиларну награду припада као лицу које је у радном односу код послодавца, јер услов за исплату јубиларне награде није распоређеност на рад запосленог. Супротно тим наводима ревизије ревидента, одредба члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/15...34/18) јасно и недвосмислено прописује право запосленог на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, тако да се исплаћује, под тачком 1, за 10 година рада у радном односу у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса. Дакле, није довољно да запослени буде у радном односу код послодавца, јер би се у том случају право на исплату јубиларне новчане награде везивало само за радни однос, што овде није случај, пошто је поред радног односа потребно, односно законом прописано, да запослени и ради, а то овде није случај, јер тужилац не ради. Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног одбоса што је јасно из садржаја Закључка којим је одређен само фиксни износ плате, без обрачунавања минулог рада. С тим у вези, ревидент неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**